

De les fiblades de la infantesa als cops de puny de l'etapa adulta, el llibre *-L'amor de la meva vida de moment-* bascula entre la nostàlgia, la ironia, la paradoxa i les fuetades vitals.

Abans d'aquest llibre de narracions, Pep Puig havia publicat les novel·les *L'home que torna* i *Les llàgrimes de la senyoreta Marta* a Empúries, quan Eugènia Broggi n'era l'editora. Ara ha tornat amb ella per publicar en el seu propi segell, L'Altra Editorial.

—El relat que dona títol al llibre és el més gran i fa de frontissa entre els contes d'infantesa i adolescència i els de l'edat adulta...

—És la frontissa i és el conte on es veu el món de l'autor. Explica els indrets d'on ha begut l'autor literàriament. Els altres són bastant ficció, i aquest relat central és on poua l'experiència vital de l'autor. L'inici d'aquest relat és un home que ha tingut un fill i que es veu abocat a un sentiment de pèrdua del més important que ha tingut fins ara, que és la possibilitat d'escapar-se. Aquest és el primer que ensenyo a l'editora i a partir d'ell es construeix el llibre.

—A l'hora d'enfilars els contes què va pesar més, parlar de l'amor o de l'evolució del nen fins a adult?

—Són coses que ens hem trobat després. Jo tenia una colla de relats i els vaig anar ensenyant a l'editora. Primer en vam triar molts més dels que hi ha, però després ens vam adonar que un llibre de contes no pot ser ni tan repetit ni tan llarg. Després vam triar els que eren més diferents i el que vam fer és aquest punt en comú, que el protagonista anava creixent. Hi havia una evolució. Però m'agradaria que es llegissin els contes com si fossin cançons d'un disc i cadascú triés el seu conte.

—En tot cas, el nen, el Pepe, fa de fil conductor...

—Als primers contes el nen és més observador d'aquest viatge iniciàtic, més passiu, i en els últims és més protagonista, més actiu, perquè ja és home. En els primers contes, el nen és més innocent, perquè encara no té elements per jutjar la

Pep Puig

«Només a través de la contradicció pots acostar-te a una certa veritat»

Després de set anys de silenci i d'haver tingut un fill, Pep Puig (Terrassa, 1969) torna amb un recull de contes que traça de les diferents edats de l'amor i del nen que es fa home.

Entrevista d'Anna Ballbona

L'amor de la meva vida de moment

PEP PUIG

L'Altra Editorial

Narrativa, 226 pàgines

realitat, i en els últims, quan ja sap de què va la cosa, es permet ser més insolent. Però al mateix temps és víctima del seu aprenentatge, de les trompades que rep. No se'n separa del tot, del nen.

—Crida molt l'atenció que fins i tot el nen s'adoni de certes contradiccions, que s'ensenyen constantment...

—L'escriptura és l'art d'explicar la contradicció. I només a través de la contradicció pots acostar-te a una certa veritat. Tu pots dir que una cosa és A, però al mateix temps, al costat, has de posar que és B, també. Així ho expliques millor. M'agrada molt escriure des de la contradicció, per crear certes paradoxes, una certa ironia, una sensació de desajust interior.

—El títol del llibre, que és el d'aquest conte central, condensa aquest arrenca i frena?

—Primer el conte es deia *L'amor de la meva vida* i prou. Però hi havíem d'afegir alguna cosa més irònica. Has d'ajudar una mica el lector. M'he adonat que els contes són molt irònics per a segons qui, i no gaire per a segons qui altre. La intenció irònica en la majoria de contes hi és. Jo intento que l'anècdota, que la revelació del conte transcendeixi la nostàlgia. Però també m'agrada fluctuar entre un món més sentimental i un altre de més poca-solta, més irònic.

—L'estil del llibre és senzill però alhora carregat de significat. Com l'ha treballat?

—La cosa difícil de la senzillesa és intentar depurar al màxim l'estil perquè no es noti l'estil, perquè sembli fàcil, perquè sigui fàcil de llegir però que, alhora, en el ritme i no tant en la frase mateixa, hi hagi la complexitat i la contradicció. En el ritme mateix de la narració vaig intentar incorporar aquesta complexitat.